

கிய பிதாவுக்கு உணர்வியத்தும் பயபத்தியுமான இலோகத்திரக்களா நாம் செலுத்தத்திறந்து இது நாம் சிந்தித்துக் கொள்ளக்கூடாத ஒரு கண்ணோடையாகல்கின்றன.

[Prophecies concerning Christ and their Fulfillment.]
உத்தராயி யுமேசக்திரிவந்துவைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனைக் குறிப்புகள்.

[உ. மு. ௨௫௫௩. அரு.]
யச. அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசியாயிருப்பார். உன்னை வகுக்கிய யேசுவோவா உன்னியிந்தம் உன் சகோதர மருத்துவன என்பதையும் உன்னை யேசுவோவோ (யேசுவோவோ) ஒரு தீர்க்கதரிசியை உன் மத்தியியின்தும் எழுப்பப்படண்ணுமார் அழகுக்கே செவிகொடுங்கள். (உபா. யச. ௩௫-௩௬.)

[உ. மு. ௨௬௬௨. அரு.]
யச. அவர் ஆசாரியாயிருப்பார். மெலிக்கேசேக்கின்முறைமையின்படி நீ சந்தானங்களாகிய ஆசாரியரென்று யேசுவோவா ஆணையிட்டார். (சம்பா. யச. ௪.)

[உ. மு. ௩௬௬௨. அரு.]
யச. அவருடைய வெளி யாங்கமான ஊழியம். ஆதல்வாசிய யேசுவோவின் ஆவி என் மேலிருக்கின்றது. தாழ்த்தியிருக்கின்றவர்களுக்குக் கவிசேஷத்தைத் தேரிவிக்கவேண்டுமென்று உங்களைத் திரைவிக்கவேண்டுமென்று யேசுவோவா உங்களுக்குச் செய்தார். (சபா. கச. ௬-௭.)

[உ. மு. ௩௬௬௨. அரு.]
யச. யோநாதானுக்கு அக்கணையிலுள்ளவெள்ளையாவை மகிமைப்படுத்தவாசனை இரளிஸ் அவலந்திரிந்த சனங்கள் மகா மரணத்தைக் கண்டார்கள். மரணத்திற்கு சென்று வாசனைநிலைப் பரவாமையே ஆகவே இரளிஸ் அவலந்திரிந்த சனங்கள் மகா மரணத்தைக் கண்டார்கள். (மத். ௪. ௩௫-௩௬.)

[உ. மு. ௩௬௬௨. அரு.]
யச. அவர் கம்பிரமாய் எருசலேமில் பிரவேசிக்கப்பட்டார். அவர் உணர்விராசனைப் பிடித்து ஒசை செய்துள்ளவரும் சமூகத்தைக் குறுகிய நாளத்தினால் பரிசுடைய கழறையினை யேசுவோவோவின் ஏறியிருப்பவருமாய் உணர்விராசனைப் பிடித்தார். (சபா. கச. ௬.)

உதய தாரை

ச. அ. அ. அ. மார்ச்சு ௧௯. ௧. ௨.

[The Tamil Calendar for 1853.]

த. அ. அ. அ. ஆண்டுக்குத் தமிழ்ப் பஞ்சாங்கம். விஷ்ணுமீனர்கள் முதன்முதல் தமிழ்ப் பஞ்சாங்கத்தை அச்சுப்பதிப்பதில் பிரசித்தி பெற்ற செயற்போயுது சக்தியேதென்தின் உண்மைகளைச் சனங்கள் பிரியப்பட்டு வாசிப்பதற்குச் சோதிட சாத்திரத்திலே அவர்கள் கொண்டுமுடிந்த விண்ணப்பத்தைக் கையேடுகளில் காட்டு ரிபாசரிக்கும் போருடாகவும், சோதிடத்திற்குரிய கணிதக்கணியம் கோத்துப்பிரசாரத்தையும் வலங்கையுடைய அவசியமெனத் தேற்றினார்கள். ஆனால் சோதிட சாத்திரமேயன்றி வேறொரு பிரயோசனமும் இல்லாத கணிதக்கணக

சனங்களுக்குப் பிரசித்தி பெற்ற செய்வும் இப்படியே அநேக வேறுவிதங்களாய் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாத சோதிட கணிதக்கண அலகுகளுக்குக் கொடுப்பதும், எல்லாருக்கும் தள்ளி மறந்துவிடவேண்டுமென்று நாங்கள் விரும்பும் அதனவே பெறுதும் எல்லாருக்கும் வைத்துப் பாலிக்கும்படி செய்தும் தகுதியோடுவன்ற சந்தேகங்கள் காலத்திற்குக் காலம் கிளம்பின. பிரதானமாகக் கிறிஸ்தவர்களின் பின்வாகம் மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்தவமார் க்கப் பள்ளிக்கூடங்களில் படித்தவரும் அந்நாளின்கிளம்பின பின்வாகமும் இந்த விண்ணோட்டப்பாசன காரியங்களில் வேறுநேரத்தில் செய்வது இல்லாமல். இதற்காகத்தான் அந்நாளின்கிளம்பின அடிப்படுத்தேற்றும் பிரயோசனமென்றுதான் யாழ்ப்பாணத்துடன் ஏர்வாதிந்த தகுந்தான யாவையுஞ் சேர்த்து ஒரு பெருப் பஞ்சாங்கத்தை இப்போழுது திட்டப்படுத்தியிருக்கிறோம். கவலியிருக்கும்படி செய்துக்கொள்ளும் பயனத்தற்குன்றி விகற்பமான காரியங்களாகின்ற மேலான புத்திபேதணைகள் இரத்தப் பஞ்சாங்கத்தின் சேர்த்துச் சனங்கள் விரும்பத்தக்க தாரம் போட்டுப் பிரயாசப்பட்டுக்கொள்ளும். இது ஒரு நேரத்தில். சிலரோடுவன்ற இதைக் காலத்திற்குத் தீர்ச்சிக்கொண்டதென நினைக்கக்கூடும். ஆனால் சக்தியினை விரும்பும் இங்கிலீசுக்காரராயினும் இவ்விரும்பிற்குரியவர்களாயினும் இது சித்தியை ஆசைப்படுகின்றனான்றும் அந்நாளின்கிளம்பிக்கொண்ட விடையாவருக்கும் பிரயோசனமும் விலையென்று பெற்றதான அறிவை அங்கிளிக்கக்கூடாதும் போட்டுப் பிரயாசப்பட்டுக்கொள்ளும் இங்கிலீசுகளென்று இதுகாட்டுமேயானால் சந்தேகமெல்லாவுடையார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுடைய தந்தையர்களுக்குத் தங்களைச் செல்லாக் குடாக்கக்கூடிய மற்றவர்களுக்குத் இதைப் பார்ப்புப் பிறப்பிக்கவேண்டுகின்றும் நினைக்கக்கூடும். படித்தவர்களில் அநேகரும் கிறிஸ்தவர்களில் சிலரும் இந்த விண்ணப்பத்தைக் குற்றம் விலகிவைக்காததோடு என்ற சந்தேகம் உண்டா. இப்படிப்பட்டவர்கள் எங்கள் முயற்சி சித்தியாதும்படி மெய்யும் விரும்பக்கொண்டே கொல்லுகிறார்கள். ஆனால், இப்படிச் செல்லாத கோள்செய்யவேண்டிய கணத்தக்கதாக இரத்தப் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்ப்பதில் யிருக்கும் சாக்கிசைதாய் இப்படிக்கொண்டும் நம்புகிறோம். முழுதந்தையிலே அச்சுப்படுத்திப்பட்டு பஞ்சாங்கங்களை ஒரு பெண்ணிக்கும் இங்கிலீசுக்கார பஞ்சாங்கக்கண இரண்டு பெண்ணிக்கும் விற்கப்படுகிறது. ௨௫, ௩0, ௪0, பஞ்சாங்கக்கணக் குறும்பாக வாங்குகிறவர்களுக்கு நல்லகமிவுகிழித்து வட்டப்படுகிறது.

யின்சாரக்கம்பிச்சுத்திரம்.—ஆமெரிக்காக்கண்டத்தைச் சேர்ந்த ஐக்கிய தேசத்திலே யின்சாராத்திருத்திரக் கம்பிசைவால் பல்லிடங்களிலும் நிரல்க்கிறதற்கு அவ்விலத்திலுள்ளவர்கள் ஆலோசனை பண்ணுகிறதற்கு இப்பொழுது அநேக இடங்களில் அப்படியே நிரல்க்கும் வகுப்புகள். இதனால், ஐக்கிய தேசத்தில் இந்த யின்சாரக்கம்பிச்சுத்திரத்தை எடுத்துள்ளவர்கள் இடம் தாரமாவதற்கு நிரல்க்கும்படிப்பட்டிருக்கின்றன. நியூஹென்ஸன், நியூயோர்க்கென்றும் பட்டகங்களுக்குள்ளும் மூலாயிரக்கண்டதாரமாவதற்குக்கொடுக்கிற யின்சாரக் கம்பிசைவோ அறிக்கை நீண்டவரையில் இருக்கின்றது. அதிற்செய்யுமாய் ஒரு நொடியிலே இவ்வளவாயிரக்கண்ட தாரத்துக்குப் புதினசாக்கிசைவான அனுப்பக்கூடும். இதற்குக் குத்திரத்தை இன்றுமுற்றுக்குக் கட்ட ஒன்றுக்கு ௨௫ மவுன் கொடுத்தார் நாற்பது மவுன்வரைக்குச் செல்லும். அப்படியே கம்பிசைவிலும் வித்தியாசமாகச் சிறு இடங்களுக்குக் கட்ட ஒன்று, சிறு இடங்களுக்குக் கட்ட இரண்டு, அல்லது நானூ, அல்லது ஐந்து கம்பிசைவாகும். இதில்தாம் இரண்டுமேயுடைய வகுத்துக்குள் வட்டகத்திலும் இப்படிப்பட்ட யின்சாரக்கம்பிச்சுத்திரங்கள் வைக்கப்படுமென்று காத்திரிக்கிறோம்.

யாவகதிலேயே னாசனமான ஒரு காரியஞ் சம்பவித்தது. என்னவெனில், காலத்தென்றுபோன ஒரு சனத்தியிடத்திற் பள்ளியினோடு சிறைமேல் இருந்தார்கள். அவர்களான எலத்திலேயே விற்றம்படி கொண்டுபோனபொழுது, அவர்கள் தங்கள் சொந்த எண்ணம்போலொழுப்பித் தங்களுக்குத் தாங்களே விலையை வைத்துத் தங்களைக் கொள்ளும்படிக்கு இடங்கொடுக்க வேண்டுமென்று மரியாதையுடன் கேட்டுப்போயுது அவர்கள் கேள்விக்கு இடங்கொடுக்கப்பட்டது. அவ்விலத்திலே அநேக சீனர் இருந்தாலும் யாநோவனென்றும் அவர்கள் கேட்கக்கூடிய விஷய யிருக்கி விஷயநோவனென்றும் அவர்கள் சொற்பணத்துக்குத் தங்களைத்தானே விலக்கு வாங்கிக்கொண்டு இடம்போனார்கள்.

குற்றத்தா.—இரண்டு கத்திரகட்டிகள் கடிக்கவேண்டுமென்று கத்திரகட்டியிடத்திற் குடிவிரையாக்கக்கொண்டார்கள். அவனும் அதற்குச் சம்பந்தமில்லாதவரே இரண்டுமேயுடையவரும் விரையாடப் போர்த்தனைபண்ணி விஷயாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் குடிவெறியால் மயங்கி விழுந்து சில நேரத்தில் கித்திரையாப்போனான். அப்படியே இது, மற்ற இரண்டுமேயும் முன்னண்ணினைப் போலும் தம்போல இரண்டு மணியளவும் விஷயாடிப்படி அவனுடைய வேலகாரனானவன் பிடித்து வைத்து விஷயாடி மற்றபடி காலமேதாக்கின் அவனிடத்திலேயேயொன்றும் சுகம் நயாமலும் தும் அவ்வளவுத் தங்களுக்கு வரும்தியென்றும் வாட்டினார்கள். இவர்கள் குற்றவாளிகளாகக் காணப்பட்டால் அவர்கள் தங்கள் உத்திரோக்கத்தை விட்டு மரணப்பகமாய்த் தன்னைப்படுத்திக்கொண்டு காத்திரிக்கிறோம்.

சத்தியம்.—மாளித்ர எழுதிவைத்த புராணகவியிளங்க முதலானவைகளை வாசித்திருந்தவர்களுக்கு அநேக பிரயாசத்தின்பின் அநேக பிழைகளுக்குச் சேற்றப் உண்மைகளை மாத்திரம் கண்டு பிடிக்கிறோம். அந்நேரப்படியிருக்கின்றதென்றும், அரிப்புகளால் தட்டாணுடைய கம்மால், முற்றம், வளவுத் துள்ளிநிச்சி மனவையும், சார்பவையும், உயியையும் கூட்டிக் குலியலாக்கிக் கொடுத்த கொடுமை அறிந்த அநிக் பிரயாசத்தின்பின் சேற்றப் போன மென்மைக்கக் கண்டுபிடிக்கின்றது அது அவன் பிரயாசத்திற்குத் தகுந்தல்ல. ஆனால் சத்திய தேசமென்னும் புத்தகத்தை வாசித்தபொழுதே எல்லாம் உண்மையையும் எவ்விலத்திற் பார்த்தாலும் போர்ப் சந்தேகத்தைக் கொடுக்கின்றதாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பெயர்ந்த போன் சாங்கத்தில் வேலகாரன்களினால் தாங்களே பாக்கியுள்ளதும் மாத்திரமல்ல சற்றத்தவர்களையும் அயல்க்குதாரமும் திமயவாக்கினாக்கக் தகுத்திரினவர்களாயிருப்பதுபோலச் சத்தியவேதம் இரத்தகின்றது.

நன்மைசெய்தல்.—அற்ப செய்கை போய் நன்மைக்கு எதுவேன்ற திருவுள்ளத்தை நாம் அறிவாமல், நன்மை செய்ய எங்களுக்கு இடமில்லையென்று நாங்கள் பலமுறையும் அக்கமெய்க்கிறோம். ஒருமுறைபோலே அநேக நன்மை செய்தபொழுது காத்திரக்கிரவன் ஒருக்காலும் ஒன்றுக்குச் செய்தியில்லையென்று சொன்ன என்மவர் சொல்லுகிறார். கொடுக்கக் கொடுக்காமல் நன்மை செய்யும்படி வேண்டுகிறார். நாங்கள் செய்த நன்மைக்குத் தக்க பலன் கிடைக்கவில்லையென்று நாங்கள் தயிரிய வினமடைத்து அக்கம்பட்ட ஏதவாய் வந்தாலும் நாங்கள் தொடர்ந்தேச்சியாய் இருந்தோமெய்யானால் அநிக் பலபலன் உண்டாகும்.

பாக்கு வெற்றியில் திண்ணை சகத்துக்கினம். கண்ணம்ப் சேர்த்து வெற்றிலை பாக்குத்தின் கிறுது மணத்துக்கேடுவென்று கோழியில் பட்டக்குத்தர் எல்லாரும்துறையெழுதி விட்டுக்கொண்ட பிறகுடே சஞ்சிறைகொன்றிற் பிச்சித்தப்படுத்தினார். அதற்குப் பிற்பாடு வந்தேறெரு புதினக்கடதரிசியில் அவர் என்னுஞ் சொல்லுகிறதாவது:—கொடுப்பிலே விநாயகிசைவானவர்கள் வேறும் இரண்டுமேயும் மருத்துக்குத் வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனுக்குக் கீழலக்கிலைமையும், மற்றவருக்கு மேலலக்கிலைமையும் வேட்டத்தள்ளினால் உன்றி மற்றபடி அவர்கள் ககம் அடையாமல்க்கீசீர் நிறுத்தப்போனார்கள்போலே இருந்தது.

திருவாளர்கோடு.—சென்னைப்பட்டணத்தில் குக்கின்ற கயிறென்றும் பேராயுள்ள ஒரு குலையிச்செலவு தீருவாக்கெட்டில் இராசாத்திரமே அந்நேரத்தில் நின்ற ஒரு ஆசாரத்திரமே மேலேசென்று, யாநோவனேசெய்யுமில்லாமல் புதினக்கண்டைக்கு அப்பாற்போய் இரத்தினொன்றே கெல்லப்பட்டோம். அந்நேரமே அந்நேரத்திற் எழுதினதென்னவெனில், நாள் கூட்டிலேயே ஆசாத்திரசென்றதே இராசாவும் மற்றபடி சனங்களைக் கண்டதரியித்த, நாள் இறங்கினவுடனே என்னயிருத்த பட்டத்துடனே ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

மாணசங்கி.—கொழும்பிலிருக்கும் அமுனி யாண்டுகள் லாஸ்க் வாகிநாயக்கர் பெண்கள்தாம் நாம் இரண்டு புத்திரரைப் பெற்றோம். போன மாதம் யான் தேதிநேரத்தில் பகன் தேதிக்குன்ற முன்னும் பின்னும்படித் தாம் உள்வகங்களும் காலுச்சென்றபோய்விட்டார்கள். அவள் மனப்பொறுதியும் மறுவு, கேட்டுமுள்ளவளாயிருந்தபடியால் எல்லாம் அவள் மாணசங்கிக்குறித்துத் தங்கப்படுகிறார்கள். இப்படிக்கு, த. சுவேரீமுத்தி.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, December 9, 1852.

ALLIANCE WITH THE HEATHEN FOR TEMPERANCE PURPOSES.

DEAR SIR.—I have been no inconstant witness of the progress of teetotalism in Jaffna; and after all that has been said or written on the subject, it may appear strange that any one should not seem to understand its principles, or to question them if he does. I have no sympathy, sir, with those gentlemen who have illiberally stigmatized teetotalism as "the American Crusade," or would find fault with it only in the enthusiasm or charity of "Don Quixote." If our native "vegetarians" can only bring themselves to believe, that the cause of temperance has other friends in Jaffna, than those who have taken the pledge, I flatter myself there will be little reason for my motives being misrepresented. I believe, sir, it is now no longer contended for by teetotalists that the use (not abuse) of wine is unlawful in itself, prejudicial to health or contrary to the letter of Scripture. Leaving this untenable ground, I presume they have taken their stand on the surer and broader foundation of Christian self-denial, by which I mean, that abridgement of Christian liberty for the sake of the gospel, in those things otherwise perfectly lawful, which St. Paul speaks of in Rom. 14: 21, and I Cor. 7: 13, and in several other places. I draw my inferences from certain very valuable articles that have lately appeared in the Star, some from the most distinguished sources. Now it is by the principle held with regard to this subject, it is not a question worth asking, How far it is held and how many practice it? Is it true that the numbers of heathen who have been mustered into the ranks of teetotalism in Jaffna, and who in other respects have shown the most decided hostility to the "Christian Cause," have, with such perfect ease, so far laid aside their prejudices as to enlist their sympathies with Christians in practicing a self-denial uncommanded and unrequited by God? If the other hand it appears that not a few are acting from motives—which self-love may occupy no unimportant place—motives which are at variance with the principle so warmly advocated by Christian teetotalers, can their alliance be creditable to, or consistent with, that faith which purity of motives is the only foundation of action? I remain, your obedt. servant.

AMICUS TEMPERANTIAE.

The writer of the foregoing has argued the case tolerably well (considering what is his stand point,) in the first half of his letter; but we hasten to correct the fundamental error into which he has fallen in presuming that "Christian self-denial is the surer and broader foundation on which teetotalers have taken their stand." Were this their foundation there could not possibly be any place found for teetotalism among pagans, Mahometans, or infidels, who form the main body of the population of the globe! Expediency is the broader and surer foundation on which teetotalers have taken their stand. And this doctrine of expediency may, and we think ought to be, carried out by Christians who are, or who are not addicted to the use of fermented liquors, in the way of Christian self-denial. But, in regard to the great body of the native population, who have not yet been wrought into such a practice, but who hold it in great abhorrence and disgust, there is no room for the exercise of self-denial of any kind in the practice of total abstinence. "But why is it then expedient for such to join teetotal organizations?" This they ought to see, not in the way of self-denial, but of obedience to the first law of nature, self-preservation, and that too in the exercise of that commendable self-love, which, for the most beneficent purposes, the Author of our being has implanted in our nature. And had they as a body moved in this direction ten years ago when the alarm was first given, what multitudes of them would have been preserved from the drunkard's grave! The plague has extended so far, that they begin to see that no one is safe—especially but one of their educated sons who is in contact with European society! By giving expression in their views and wishes, they hope to do something to stay the plague—that the government will abandon those measures by which the province has been seathed, and will even assist the natives to recover the high ground of total abstinence, on which they once stood and which they may justly regard as their birthright.

Having corrected an error into which our correspondent has fallen, we think it unnecessary to notice in detail the consequences which he has drawn from the groundless assumption he has made regarding the foundation on which teetotal organizations rest. We will however just observe that we think there are far weightier reasons for co-operation with the heathen in the suppression of intemperance, than the removal of cholera, small-pox or any other public calamity to which the country is so liable. We are convinced that what has already transpired, we perceive that by mutual and successful co-operation in subduing the common enemy against whom we are now mustering, we shall ever after find ourselves in an advanced position for proclaiming and enforcing the proclamation of the Prince of peace. And as in this conflict we deem it expedient to form alliances with the heathen, we must necessarily do so in the same manner as in the cooperation of fellow-countrymen, though they be not clothed with our uniform nor enrolled in our corps. Moreover in this warfare also there must be a division of labor: to some it may be given to aid with heart and hand in the closet and in the council-chamber—to some, with hand and nerve in the battle-field,—and to others, perhaps the most deeply interested, to furnish "answers all things" within the province, and which is justly regarded as one of the very "winnows of war."

GRAND STRAFAKER.—The magnificent iron steamship, the "Great Britain," of a capacity of 7,000 tons of 40 feet, on her way to Australia, reached the Cape on the 10th of Oct. The number of passengers 630; crew 130; total 760, and among this great company no one had died or been seriously ill on the way, which speaks well for the ventilation and the general comfort of the ship. The early career of this vessel was unfortunate, it having run aground in Dudderm Bay in 1845, in consequence, as is stated on good authority, of the Captain's not seeing straight after dinner—another one of the numberless mishaps at sea from the popular vice intemperance.

TAMIL CALENDAR FOR 1853.

When the Tamil Calendar was first published by the missionaries, it was thought necessary to include astrological calculations for the purpose of making it an attractive medium of communicating religious truth to the heathen, and also for the sake of more effectually exposing the folly of their superstitious notions. But doubts have arisen from time to time as to the propriety of continuing to furnish the people with calculations which have no other use but astrological,—thus supplying many with what they otherwise would not obtain, and all with facilities for using and perpetuating what we would have them reject and forget. Especially does it seem undesirable to do anything which will tend to perpetuate these superstitions among the rising generation, not only of the children of Christians but also of the multitudes of the children of heathen, who are receiving religious instruction in Christian schools. It is on this account that a calendar has now for the first time been prepared which, while it is designed to contain all that any one but a heathen wants in a calendar, rejects all that has no other use but that connected with heathenish superstitions.

An effort has also been made to render it attractive to the people by introducing valuable information and advice on various subjects, both scientific and practical. It is an experiment. Some may think it is in advance of the times. But we are confident that all who love the truth, whether European or Native, will earnestly desire its success, and will most heartily rejoice if the result should show that the people are ready to receive and value useful matter aside from what is connected with heathenism; and we hope that such will make an effort to extend its circulation among those in any way connected with them, or with whom they may have an influence.

It has been doubted by some whether many of the educated natives, and some who call themselves Christians, are entirely free from bondage to these superstitions, and it has been more than intimated that even this class would not really desire the success of such an undertaking as the present. We trust, however, that they will take this opportunity to show by their interest in promoting the circulation of this publication, that the imputation is a slander.

The calendars are to be sold at the very low price of a penny a copy for the Tamil edition, and two pence each for the edition with English calendar pages. A liberal discount will be made to those who take 25, 50, 100 or more.

RESULTS OF MISSIONS IN INDIA AND CEYLON.—From the Calcutta Christian Advocate of Nov. 6th, we take the following statistics which are of very great interest. They have been collected with much care by Rev. J. Mullens, a missionary of the London Mission in Calcutta, and may be relied upon as essentially accurate in all particulars. These statistics are of great permanent value as showing the measure of success the God of missions has granted in a field commonly considered a hard one.

At the commencement of the year 1852, there were laboring throughout India and Ceylon—

Table with 2 columns: Item and Count. Includes missionary societies, missionaries, natives, churches, and schools.

The entire Bible has been translated into ten languages; the New Testament into five others; and separate gospels in 29 others. Missionaries maintain in India twenty-five printing establishments. This vast missionary agency costs £190,000 annually; of which, about one sixth, or £35,500 is contributed by European Christians resident in the country. By far the greater part of this agency has been brought into operation during the last twenty years. It is impossible to contemplate the high position which it occupies, and the results which it has already produced, without indulging the strongest expectations of its future success; and without exclaiming with the most fervent gratitude "WHAT HATH GOD WROUGHT!"

EGYPTIAN RAILWAY.—The Cairo correspondent of the Bombay Times, under date of 19th Oct. says: "The entire embankments upon which the railroad is to be constructed, are now completed from Alexandria to Cairo, with the exception of a few openings left intentionally for bridges and other viaducts which are already in progress."

RANGONS.—A small powder magazine in the great Pagoda blew up on the 1st of November, and killed three natives. It was situated in dangerous proximity to the main powder magazine, within 20 yards, but it was spared, as it would be seen, through providential interference. The origin of the accident is unknown.

Correspondence of the Morning Star.

We have received from an unknown correspondent, the following article, which it gives us great pleasure to publish, as we do nearly verbatim. The style is almost in perfect contrast with that of the two former correspondents who are alluded to, and we beg to refer them and all others to this article, though not perfect, yet as one having "just claims" to our attention and priority of insertion in the Star. If Reviewer will write in as plain and intelligible a style, as in this article, upon "the extent and results of English education," we assure him he shall not fail of a place in the columns of the Star, provided only that he is tolerably brief, for our space is small and we are greatly pressed with interesting matter.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR.—I cannot withhold communicating my thoughts on the rejection of the articles of "Excelsior Sumner for Bonum" and "Robert Arling," which, unsuccessful attempts are made to be entirely given up with despondency, inasmuch as their design seems worthy of commendation. I do not hereby make pretensions to pronounce upon the merits of the articles so far as could be gathered from the editorial remarks and "rebuffs," but to revive the noble design evidently manifested in the attempts of him that "soars far above the stars of the tenth magnitude," and of the man of extensive but undigested reading. Truly they have aimed, though under a cloak of affectation, to stir up the educated, the one for making scientific and literary improvement, and the other for the introduction of arts as appears from the drift of the editorial responses. Though I fear that I am meagrely poor in language while they were ambitiously rich, yet I hope that I shall be the more readily welcomed to the columns of your paper. The lame man is in more need of reception and support than those who are on the wings far above the reach of all such welcome. I should not be long in preliminary observations for that may be another objection to my admission into your columns.

Though much has been said and written to spur the educated of this province, yet very little has actually been done by way of practical application. The time has undoubtedly come when the educated are to strain their energies for the possession of the promised land, as every item of the signs of the times indicates that those of the old generation are passing for themselves. It appears that every encouragement for them, and that every means is at their command, if they would only rise from the stereotyped apathy of their nation and from the bigotry of meanly clinging to, and depending upon, the falsely reputed ancestral customs. If literary institutions are needed for the amelioration of our land, there are among the educated to be found minds of mature thoughts and deliberate judgment, for laying plans and schemes, there are vast resources in the land for the accomplishment of such schemes when projected, if all these would only be turned to the proper channel. If the introduction of arts (what the "Arling" is anxious for,) is needed for replenishing the wealth of the land and for affording the conveniences of a civilized life and age, there is the same ample means in the command of the educated if they will turn at once from their pursuit of sordid pleasures and use their influence for the formation of enterprising and mercantile companies. If work of extensive kind is needed for the better cultivation of land, such as that of turning the unfathomable waters of Nilavray for irrigation or that of the fountain of fresh water at Kermalie to be a standing river, as suggested by some correspondent of the Star, it comes under the province of the educated to set forth clearly to the public the advantages of laying out the resources of the land for such an undertaking, and for accomplishing the same in a judicious plan, and for seeing to it that the heathen institutions need to be demolished for placing the community in a better state of preparation for the reception of the blessings of a really enlightened nation, the educated are, again, invested with all the powers of eloquence, of influence and of knowledge for setting up institutions of a truly ennobling and elevating character.

In looking at the state of things, it appears that the way is prepared for the educated community to take hold of the work of reformation and to carry it on with all their might. They are now furnished with all the tools, or they are at their command if they have a mind to use, for clearing the field of jungles and woods and preparing the soil for the sustenance of excellent productions of an earthly paradise. The gifts of nature, the conferment of adapted means and the aid of human benevolence together with the promising indications of Providence are all urging on the educated for the achievement of what is appointed for them. Why shall they stand back? Why could they not rise from the apathy of their nation and set themselves to work at once?

Expecting a place in your columns of a future number, for some remarks on the question propounded now-days in regard to the extent and results of English education in this province, and hoping an early insertion of the humble lines of broken and unpolished style, I beg to subscribe, Yours truly, Battocotta, Nov. 27, 1852.

AUXILIARY TEMPERANCE SOCIETY AT BATTOCOTTA.—On the first anniversary of the above society we had God's choicest gift. Rev. J. T. Noyes, the president, being absent, the chair was occupied by the vice president, Mr. Charles Goodrich, who opened the meeting with prayer; after which the 23d chapter of Proverbs was read. Mr. A. Bryant, the secretary, then read the report of the society for the past year, an extract of which is as follows: "The society was formed, agreeably to a request from the parent society at Battocotta, on the 25th of October, 1851; and according to one of the society's rules, meetings were regularly held on every fourth Thursday of the month. During the middle of the year, there have been no meetings for some time on account of the prevalence of the cholera. The society has had in all seven temperance meetings and twenty-nine temperance men in its connection, of whom one has died during the year and another has been committed for violating the temperance laws."

Address, and encouraging and interesting and well worthy of a temperance meeting were delivered. One S. R., speaking upon the subject that "Intemperance is a fruitful cause in multiplying crimes in the community," brought home his point by relating the following melancholy story: "There was a rich man in the parish of Bangany some thirty years since,

